

„Nádhera,“ odpověděl. „Je to tady úžasné, Kamilo. Nechápu, proč jsem tady tak dlouho nebyl.“

„Dřív jsi sem jezdíval často?“ vyzvídala Evelína.

„Aby ne! O každých prázdninách na střední jsme tu bývali pečení vaření,“ zavzpomínal Jaime. „Stahovali se sem všichni z přípravky St. George's, aby si mohli prohlížet holky ze St. Paul's v plavkách. Kamilo, pamatuješ si to léto, kdy ses dala na náboženství? Každou neděli nás hnala do kostela. Taky zpívala ve školním sboru a byla to pěkně hubatá sboristka.“

Kamila na něj přimhouřila oči, jak to u ní Evelína ještě nikdy neviděla. Připadala jí nějak jemnější, jako když se lak na nehty nepřetře tvrdou svrchní vrstvou. „To zní, jako bych byla nějaká řadová zpěvačka, drahoušku. Byla jsem sólistka.“

„Máš pravdu. Vzpomínám si na tvoje Ave Maria. Kvůli tomu stálo za to předstírat zbožnost.“

Tohle Evelíně nehrálo do karet. Jaime se na ni sotva podíval. Potřebovala na sebe rychle upozornit. „Do kostela člověka nutí na každé internátní škole, nemyslíte?“ prohodila a zastínila si oči proti slunci. „Já jsem chodila na Sheffield a tam jsme každý den museli na ranní bohoslužbu. Strpěli tam i Židy a muslimy a tvářili se, že je pro všechna vyznání, ale byla to normální bohoslužba.“

Jaime se k ní otočil a pomalu si ji prohlédl od hlavy k patě, příliš pomalu na jen letmý pohled. „Tak Sheffield,“ zopakoval zamysleně. Evelína skoro fyzicky cítila, kudy po ní přešel pohledem.

„Ano, Evelína šla na Sheffield z jednoho zapadáckova v Marylandu. Muselo ti to tam připadat jako úplně cizí svět, ne?“ řekla Kamila a pohodila vlasy.

„Já jsem vyrůstal v Londýně, takže tady to pak pro mě taky byl cizí svět,“ poznamenal Jaime. Zajiskřilo mu v očích, ale Evelína z nich nedokázala nic vyčíst.

„Pro Evelínu to ale muselo být ještě cizejší.“ Kamila máchla kroketovou palicí a její koule se přehoupla přes kopeček, za ním lehce zatočila a prošla brankou. „Výborně,“ pochválila se. „Evelíno, překvapuje mě, že tady s Jaimem hraješ hru na seznamování. Neříkala jsi náhodou, že jste se už potkali?“

Evelína předstírala nechápavý pohled. „Vážně? O tom pochybuju.“

„Já ne,“ nedala se odradit Kamila. „Říkala jsi, že jste se potkali v Harvard klubu. Nebyla jsi tam třeba se svým přítelem?“

„Možná,“ připustila Evelína rychle. „Nicku, teď jsi na řadě ty, ne?“

„Harvard klub? To vypadám tak staře?“ zeptal se Jaime se smíchem.

„Mně se to zdálo divné,“ přisadila si Kamila a vrhla na Evelínu chladný pohled. „Její přítel...“

„Víte, co jsem o Harvard klubu slyšela?“ přerušila ji Evelína. Mozek jí pracoval na plné obrátky, jak se snažila přijít na něco věrohodného. „Když se prý pokusili modernizovat jídelní lístek a vyřadit z něj staromódní jídla jako roastbeef v listovém těstě nebo mušle se slaninou, spoustu členů to rozlítlo a začali vyhrožovat, že z klubu hromadně vystoupí.“

„Tomu bych věřil,“ řekl Jaime. „Těžko si představit, že by tamní členové mohli mít nějaké dobrodružné chutě.“

„Vězte, že je to proto, že jsou tak staří, že se jim musí jídlo mixovat!“ vmísil se do hovoru Nick.

Evelínu blažilo, že vymyslela tak přesvědčivou lež, a s úsměvem udeřila palicí do koule. Jaime položil svou palici na zem a otočil se k Nickovi. „Nerad kazím hru, kamaráde, ale musím se stavět v městečku. Jestli chceš jet se mnou, uvítám společnost.“

„Zůstaň tady,“ zaprosila Kamila s našpulenými rty. „Pokud něco potřebuješ, můžeme pro to poslat správce.“

„Ne, slíbil jsem, že něco osobně doručím Jackovi. Jsme oba tady, takže to není problém.“

„Tak s sebou aspoň neber Nicka. Slíbil mi, že si se mnou odpoledne zahraje tenis.“

„Taky potřebuju do městečka,“ ozvala se Evelína. Cítila, jak ji Kamila zpražila pohledem, než se ale zmohla na nějakou reakci, ozval se Jaimeho hluboký hlas: „Skvělé!“

„Evelíno,“ začala Kamila, ale Evelína jí skočila do řeči: „Omluvte mě na chvíli,“ řekla a odhodila palici na zem. Vyběhla nahoru do své koupelny a po rychlém přetření rtů rtěnkou a přičísnutí řas zase vyrazila dolů. Cestou si všimla, že dveře Kamilina pokoje jsou otevřené a na toaletním stolku, jen pár metrů od ní, leží náramek s trofejemi z Klubu raketových sportů.

Rozhlédla se napravo i nalevo a nikoho neviděla ani neslyšela. Opatrně o krok postoupila a zase se zastavila. Jenom si ho na odpoledne vypůjčí a pak ho zase vrátí. Kamarádky si přece šperky půjčují běžně. Stejně tam jenom tak leží. A leskne se. Kdyby si ho na ní Jaime všiml, mohl by si myslet, že mezi členy Klubu raketových sportů patřili i její předkové. Znovu se ohlédla, vběhla do pokoje a strčila si náramek do kapsy.

Nasadila si ho během vymyšlené pochůzky v městečku — řekla Jaimemu, že má za úkol koupit dřevěnou servírovací mísu se stříbrnými parohy pro Prestonovu matku. Když u pokladny platila, vylovila ho z kapsy a připnula na levé zápěstí, aby ho Jaime ze sedadla řidiče viděl. Náramek byl těžký a nádherný a ona měla pocit, jako by ho nosila odjakživa.

Když s Jaimem objížděli jezírko v městečku, neustále kroutila zápěstím a těšila se z příjemného cinkání raket. Naklonila se, aby mohla upravit hlasitost rádia, a náramek při tom zachřestil o otáčecí knoflík. „Ten náramek je jako chřestítko,“ posteskla si. „Můj dědeček a pradědeček byli nadšení členové Klubu raketových sportů a myslím, že si těchhle trofejí hodně cenili. O ostatní rodinné klenoty se skoro nestarali. Naše stříbro bylo tak zašlé, že málem nebylo k poznání, ale tyhle trofeje byly vždycky naleštěné a v dokonalém stavu. Muži si asi rádi hýčkají svá vítězství.“

Podíval se na náramek, ona však nedokázala poznat, co si myslí.

„Kamila taky jeden má,“ dodala, aby se pojistila pro případ, že si už náramku někdy všiml, „proto jsme se taky hned skamarádily. Měla jsem ty rakety celou věčnost, ale nikdy mě nenapadlo udělat z nich náramek.“ Zvedla ruku ke stínítku, aby si mohl šperk pořádně prohlédnout.

„Je hezký,“ řekl bez valného zájmu a pak zahrnul na dlouhou příjezdovou cestu. Evelína se podívala na ceduli a zjistila, že jedou do soukromého pánského klubu, o němž bylo známo, že pravidla zakazující vstup tuberkulózním jedincům a Židům změnil teprve před deseti lety.

„Nevadí? Je tady jeden kolega mého otce a potřebuje nějaké dokumenty,“ vysvětlil jí.

„Samozřejmě že ne,“ ujistila ho. „Počkám tady venku.“

„To budeš sedět v autě?“

Zrudly jí tváře — myslela si, že ženy do klubu vůbec nesmějí. Nesnášela, když se jí někdy povedlo udělat takovou botu. „Ne, ne. Ráda půjdu dovnitř, víš, jestli to nevadí.“

Usmál se. „Mně rozhodně ne. Není to žádný tajný obchod.“

Rychlým krokem ji vedl přes celý klub. U vchodu pozdravil vrátného a na baru si do plastové mističky nabral pár buráků, které si hned hodil do pusy a začal je cucat způsobem, z něhož ji zašimralo v žaludku. Prošli kolem zastřešených tenisových kurtů a obrovské knihovny s orientálním kobercem. Jaime do ní nahlédl, rychle se otočil, položil jí na rameno ruku a požádal ji: „Počkej tady, ano?“ Stopa po jeho dlani ji páčila jako žhavé železo. Sledovala, jak jednomu staršímu muži předává nějakou složku, chvíli se spolu baví a smějí se, a pak už Jaime potřásl svému protějšku rukou a vrátil se k ní. „A je to,“ oznámil jí s úsměvem. „To docela šlo, ne?“

Šla za ním zpátky k východu. Jaime se najednou zastavil, otočil se a naklonil se k ní tak blízko, že viděla, jak se mu lesknou zuby, a cítila z něj vůni potu a kovu. V podbřišku ucítila zachvění. „Chceš něco vidět?“ zeptal se.

Přítakala.

Dlouhými kroky vyběhl dvoje schody a otevřel dveře do tmavé chodby s velkými okny na jedné straně. Páchlo to tam prachem, a když její oči přivykly šeru, uviděla všude jen hlavy mrtvých zvířat — jelenů, losů, lišek a medvědů. U nohou jí stál vycpaný mýval přichystaný k útoku. Na celé straně vpravo byly jen kachny, nádherně vybarvené, nyní mrtvé. „Kde to jsme?“

„V síni trofejí.“ Jeho dech jí polechtal na krku a ona se ani nepohnula. „Když některý člen klubu skolí něco obzvlášť zajímavého, putuje to přímo sem. Tuhle jsem zastřelil já.“ Ukázal na jednu z kachen, tak krásnou, že vypadala jako ručně malovaná. Měla slušivou černou chocholku a svěží bílý flíček nad okem. Její podstavec se nejistě kymácel na rozviklané židli.

„Ta byla skvostná,“ pokračoval. „Letěla s družkami přes Saranac. Dostal jsem hned tři, ale tohle byla nejčistší trefa.“

S námahou polkla. „Jsou úplně bezbranné,“ namítla.

„Jsou to jenom kachny, Evelíno.“

„Není tohle území chráněné?“

„Stačí si pořídit povolenku.“

Pokusila se usmát.

„Sáhni si na ni,“ vybídl ji.

Ani se nehнула.

„No tak, sáhni si.“ Zlehka jí položil ruku na spodní část zad a ona se roztřásla. „Přinese ti to štěstí,“ přesvědčoval ji. „Jen si sáhni.“

Stál jen pár centimetrů od ní, teplou ruku přitisknutou k jejím zádkům, a ona skrze jeho dlaň cítila, jak se mu při nádechu rozpíná celé tělo. „Když se jí dotkneš, můžeš si něco přát,“ pokračoval. „Vypadáš, že by ti takové přání přišlo vhod.“

Postrčil ji dopředu. Kachna byla připevněná k podstavci ve tvaru štítu a ona musela pořád myslet na její poslední chvíli, jak si tak neohroženě letěla přes chráněné území v domnění, že je v bezpečí a svobodná. „Jenom se jí dotkni, takhle,“ přemlouval ji Jaime. Pravou rukou jí sklouzl k pasu a tou druhou jí vzal za levou paži. Pak jí náhle přitlačil dlaň na hlavu kachny, až se jí ruky z náramku zaryly do kůže, a držel ji, i když se instinktivně pokusila ruku z drsného kachního peří zvednout. Zatlačil silněji a přesunul jí dlaň s roztaženými prsty na tělo kachny. „Hodná holka,“ pochválil ji. Do zad se jí zarávala spona na jeho opasku a ona cítila, jak ji nutí, aby se víc rozkročila. Oddechovala těžce, vůbec ne jako dáma, způli vyděšená, způli vzrušená. Odložila myšlenky na kachnu stranou a toužila jen po tom, aby se k ní ještě víc přitiskl, přímo tady na té zaprášené chodbě v patře. Měla pocit, že z míst, kde se jejich těla dotýkají, musí vycházet pulzující červené světlo — z jeho hladké opálené ruky, studených kovových hodinek, spony na opasku, boty přitisknuté k jejímu sandálu. „Přej si něco,“ přikázal jí tiše a ona ho poslechla. Pak otočila hlavu a úkosem se mu dívala do očí, aby mohl obdivovat její dlouhé řasy. „Takhle, Jaime?“ řekla stejně potichu a snažila se napodobit jeho tón.

Najednou ji pustil a ustoupil od ní. Podíval se na hodinky. „Měli bychom se vrátit,“ prohlásil a vykročil ke dveřím. Zadýchaná Evelína zůstala stát s rukou stále ještě položenou na mrtvé kachně.